

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ เขาค้อ เพชรบูรณ์
๒๓-๒๖ เมษายน ๒๕๕๕

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ เขาค้อ เพชรบูรณ์ ๒๓-๒๖ เมษายน ๒๕๕๕

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

สืบเนื่องจากการที่คุณหมอวิภากร พงศ์วรรณท์ได้กราบเรียนเชิญท่านอาจารย์
สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เดินทางไปพักผ่อนที่ ภูแก้วรีสอร์ท อ.เขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์
ระหว่างวันที่ ๒๓-๒๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๕ ข้าพเจ้ามีโอกาสดำเนินทางตามไป
ด้วยในวันที่ ๒๔ และกลับกรุงเทพฯ ก่อนในวันรุ่งขึ้น เนื่องจากในวันที่ ๒๓ เมษายน มีพี

ที่เคารพท่านหนึ่ง กรุณาชวนครอบครัวของข้าพเจ้าไปพักค้างคืนที่คอนโดของท่านที่ชายทะเลหัวหิน ซึ่งก็เป็นโอกาสอันดีของเด็กๆ ที่จะได้ไปพักผ่อนในวันปิดเทอม แม้ว่ามีเวลาเพียงคืนเดียวก็ตาม เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าอยากจะตามไปบันทึกภาพท่านอาจารย์และอาจได้ความการสนทนาธรรมมาฝากทุกท่าน

เราออกเดินทางกลับจากหัวหินในตอนใกล้เที่ยง แวะรับประทานอาหาร และให้โอกาสสาว ๆ ทั้งหลายซื้อป๊องที่เข้าท์เลทที่ชื่นชอบ ก่อนเดินทางกลับเข้ากรุงเทพฯ แวะส่งคุณภรรยาและลูกสาวสองคนที่บ้าน แล้วออกเดินทางต่อทันที ออกจากกรุงเทพฯ ราว ๕ โมงเย็น และคาดว่าจะถึงที่ภูแก้วรีสอร์ทราว ๔ ทุ่ม ซึ่งก็น่าจะเป็นไปตามคาดเพียงแต่มีเหตุให้ล่าช้าออกไปถึงราวหนึ่งชั่วโมงเนื่องจากความผิดของข้าพเจ้าที่ “คิดเอง” ว่าเคยเห็นที่พักดังกล่าวแล้ว จากที่ไปเขาค้อมา

ครั้งสุดท้ายร่วมสิบปีที่แล้ว แต่เนื่องจากเมื่อเดินทางไปถึง เป็นเวลาที่ดึกและมีดมากผู้คนก็ปิดบ้านนอนกันหมด อินเทอร์เน็ตก็ใช้การถามทางไม่ได้เลย จึงขักรวนอยู่ในป่านานนับชั่วโมง ยั๋งดีที่มีเบอร์โทรศัพท์คนขับรถตู้ ในใบรายละเอียดการเดินทาง จึงโทรถามและคลำทางจนพบ

ในตอนเช้า เมื่อเข้าไปกราบท่านอาจารย์ที่โต๊ะอาหาร ข้าพเจ้ากราบเรียนท่านว่า เมื่อคืนขับรถหลงวนอยู่ในป่าราวหนึ่งชั่วโมง กว่าจะหาทางมาที่ที่พักจนพบ และเรียนท่านว่า ขณะนั้น คิดถึงคำที่ว่า ธรรมะ "คิดเอง" คือ คิดเอาเองว่ารู้หนทางแล้ว ท่านเมตตาตอบว่า "...มิจฉาทิฐิ ความเห็นผิด ทำให้บุคคลต้องหลงวนเวียนอยู่ในป่าคือ สังสารวัฏฏ์ ออกไปไม่ได้เลย..." กราบท่านอาจารย์ครับ

อากาศที่นี้ในตอนเช้าราว เย็นสบาย และ มี ทิวทัศน์ที่สวยงามมากครับ หลัง รับประทานอาหารเช้า ทางคณะฯ จะ ออกเดินทางไปชมทิวทัศน์บริเวณ พระธาตุผาแก้ว แวะทานกาแฟที่ ร้าน ROUTE12 รับประทานอาหาร กลางวันที่ พรสวรรค์ รีสอร์ท และ เดินทางไปชมทิวทัศน์ที่ยอดภูทับ เบิก ซึ่งเป็นสถานที่ที่ข้าพเจ้าอยาก ไปมานานแล้วแต่ไม่มีโอกาสได้ไป เสียที เพิ่งจะมีโอกาสก็คราวนี้เอง ครับ แม้ว่าทางขึ้นจะลาดชันและ คดเคี้ยวมาก แต่ก็มีวิวทางที่ดีและ กว้างขวางสะดวกสบายไม่อันตราย อย่างที่เคยคิด (เอาเอง...อีกแล้ว..) แม้ไปถึงยามบ่ายก็ไม่ร้อนจนเกินไป ครับ

การที่ได้มีโอกาสไปในสถานที่ต่างๆ กับท่านอาจารย์ ทำให้ได้รู้และสำเหนียกได้ บ่อยๆ ว่าในทุกที่ที่ไป ได้เห็นสิ่งสวยๆ งามๆ แท้ที่จริงแล้วก็เพียง "เห็น" เท่านั้น มี บ่อยครั้งที่คุณหมอวิภากร เรียนเชิญท่านอาจารย์ไปดูสิ่งที่ท่านคิดว่าน่าดู แต่ท่าน อาจารย์ก็บอกว่า "มีอะไรคะ เห็นแล้วคะ อยู่ตรงนี้ก็เห็น"...ไม่ต้องอธิบายนะครับ...

ถ้าแม่ภิกษุ นั้นพึ่งอยู่ในที่ประมาณ ๑๐๐ โยชน์นี้ไซ้
 แต่ภิกษุ นั้นเป็นผู้ไม่มีอภิชา
 ไม่มีความกำหนดอันแรงกล้าในกามทั้งหลาย
 ไม่มีจิตพยาบาท ไม่มีความดำริแห่งใจชั่วร้าย มีสติมั่น รู้สีกตัว
 มีจิตตั้งมั่น มีจิตมีอารมณ์เป็นอันเดียว สรรวมอินทรีย์
 โดยที่แท้ภิกษุ นั้นอยู่ใกล้ชิดเราทีเดียว และเราก็อยู่ใกล้ชิดภิกษุ นั้น
 ชื่อนั้นเพราะเหตุไร
 เพราะภิกษุ นั้นยอมเห็นธรรม เมื่อเห็นธรรมยอมชื่อว่าเห็นเรา

หลังแวะชมพระธาตุผาแก้ว
 คณะของท่านอาจารย์ได้แวะร้านกาแฟ
 ริมทาง ที่มีบรรยากาศที่เย็นสบาย และ
 มีทิวทัศน์ที่สวยงาม และ ณ ที่นี้เอง ที่
 ข้าพเจ้าได้สมประสงค์คือ เมื่อท่าน
 อาจารย์ได้พักผ่อนอิริยาบถตามควร
 แล้ว ได้มีเพื่อนของสหายธรรมท่านหนึ่ง
 ที่ข้าพเจ้าเข้าใจ(เอาเองอีกแล้ว)ว่า ท่าน
 คงอยู่ในพื้นที่นี้ ได้กราบเรียนถามท่าน
 อาจารย์ทำให้ข้าพเจ้าได้สิ่งที่ประเสริฐ
 ที่สุดในการเดินทางครั้งนี้ มาฝากทุกๆ
 ท่านได้พิจารณาดังนี้

...เพราะฉะนั้น อย่างพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เราหรือจะเข้าใจ? ถ้าเราไม่ศึกษา ด้วยความละเอียด ด้วยความเคารพจริงๆ ว่า ต้องลึกซึ้ง ต้องละเอียด ไม่ใช่ พออ่านปุ๊บ เข้าใจ อย่างนั้นจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อย่างไร เพราะฉะนั้น การที่เราเป็นคนที่ ไม่ใช่คนตาบอด ที่ตามๆ กันไป เขาพูดคำข้าง เขาบอกว่าข้างเป็นอย่างไร ก็เชื่อเขา แถวของคนตาบอดนั้น ยาวเหยียด แต่เรา จะไม่เป็นอย่างนั้น...

...ไม่ว่า ได้ยิน ได้ฟังอะไรมา "คืออะไร?" ถ้า "คืออะไร?" แล้วเข้าใจได้ หมายความว่า คำสอนนั้น ทำให้เราสามารถ "เริ่มเข้าใจ" พอเริ่มเข้าใจ ถ้าฟังต่อไปอีก จะเข้าใจขึ้นอีกไหม? นี่ถึงจะเป็น พระพุทธเจ้าจริงๆ เป็น "คำสอน" ของพระองค์จริงๆ เพราะฉะนั้น ยุคนี้ สมัยนี้ ขาดประเพณี ขาดการฟังธรรมะ และขาดประเพณี ที่จะศึกษา ให้เข้าใจ ประเพณีมีแต่ บวชพระ สวดมนต์...

ท่านผู้ถาม

มีคำถามเรื่องอินทรีไม่แข็งแรง ไม่มีวัดดู แล้วจะตั้งคนให้มาฟังธรรม ได้อย่างไร?

ท่านอาจารย์

ไม่เกี่ยวเลยคะ ไม่เกี่ยวเลย

ท่านผู้ถาม

คือ บางที่เราไปกราบพระ แล้วเราถามท่าน ว่าท่านสร้างสิ่งใหญ่ๆ ไตๆ เพื่ออะไร? ท่านก็บอกว่า ในยุคนี้คนส่วนใหญ่ ท่านใช้คำว่า "อินทรีอ่อน" ซึ่งบางที จะบรรยายธรรมก็เข้าใจยาก ก็เลยต้องมีวัดดูให้เขายึดไว้ก่อน อันนี้คือสิ่งที่ผมได้ยิน ได้ฟังมา ก็จะขอโอกาสท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์

ถามใช้มั๊ยคะ? ทบทวนอีกทีหนึ่ง ที่ว่า การที่สร้างวัด หรือสร้างวัดดูที่ใหญ่โตมโหฬาร เพื่อที่จะดึงดูดคน ใช้มั๊ยคะ? แล้วเขาเกิดปัญญาหรือเปล่า? คือ จุดประสงค์ของท่าน ต้องการอะไร? หรือจุดประสงค์ที่เราสนทนากันนี้ ต้องการอะไร? ต้องการความจริง สัจจะ ไม่ใช่ให้มกายให้เชื่อเลย พิจารณาส่งที่ได้ยินได้ฟังว่า ถูกต้องหรือเปล่า? พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตลอด ๔๕ พรรษา ไม่ได้สร้างอะไร แต่ว่า พระธรรมแต่ละคำ จากการบำเพ็ญพระ

บารมี สื่อส่งไขแสนกับปี หลังจากที่ได้ฟังพุทธพยากรณ์
แล้ว แปลว่า ก่อนหน้านั้น ก็ไม่นับเลย นานมากแล้วสอน
อะไรคะ? ก็สอนให้เข้าใจ สิ่งที่มีจริงๆ เดียวนี้

เพราะอะไร? สิ่งที่มีจริงเดี๋ยวนี้ ใครจะรู้? สิ่งที่ยังไม่เกิด ก็
ยังไม่เกิด สิ่งทั้งหมดไปแล้ว ก็หมดไปแล้ว เพราะฉะนั้น สิ่ง
ที่มีเดี๋ยวนี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้หรือเปล่า? ถ้าพระพุทธเจ้า
ไม่ตรัสรู้ (แล้วทรง) ตรัสรู้อะไร? ถ้าไม่ตรัสรู้ สิ่งที่กำลังมี
เดี๋ยวนี้ ซึ่ง "คนอื่น" ไม่รู้ แม้ว่ามีจริงๆ แล้วคำสอน เป็นคำ
สอนที่ ประกาศความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งทรง
ตรัสรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง โดยละเอียดยิ่ง โดยความเป็นจริง
โดยประการทั้งปวง

เพราะฉะนั้น ผู้ที่ "รู้" กับผู้ที่ "ไม่รู้" จะต่างกัน ผู้ที่รู้
เขาสามารถที่จะรู้สิ่งที่คนอื่นถาม แล้วก็สามารถที่
จะให้คนฟัง รู้ตาม เข้าใจตามได้ แต่คนที่ไม่รู้
อย่างไรก็ตามเนี่ย สร้างทำไม? สร้างเพราะเหตุว่า
จะดึงดูดคน ไม่มีปัญญาอะไรเลย แล้วอย่างนั้น
จะเป็นคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้
อย่างไร?

แล้วตรงกันข้ามกับคำสอนเลยคะ เพราะว่าคำสอนของคนอื่น ทั้งหมดเลยที่ไม่ใช่ (คำสอน) ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเรื่อง "ติด" แต่ว่า คำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเรื่อง "ละ" แล้วที่จะ "ไม่รู้" แล้ว "ละ" เป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลยทั้งสิ้น ไม่มีเหตุผล

เพราะฉะนั้น ที่ "ละได้" เพราะ "รู้" แต่คนอื่นเนี่ย เพราะ "ไม่รู้" จึง "ละไม่ได้" และ จึง "ติด" แล้วชวนให้คนอื่น "ติด" ไม่ใช่ชวนให้คนอื่น "ละ" หรือ ชวนให้คนอื่น "รู้" เพราะฉะนั้น จริงๆ แล้ว ที่เราบอกว่า เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง พึ่งจากการที่ทรงตรัสรู้ สิ่งใดสามารถที่จะอนุเคราะห์ให้เราได้รู้ตาม เข้าใจตาม นี่เป็นประโยชน์สูงสุด

...เพราะว่า ตลอดทั้งชีวิตที่เกิดมา แล้วก็จากโลก
นี้ไป ก่อนเกิด ไม่มีคนนี้ใช่ไหม? พอตายแล้ว คนนี้
ก็ไม่เหลือเลย แล้วระหว่างนี้ ที่ยังไม่ตาย ที่เกิด
มาแล้วนี่ ทำอะไรบ้าง?...

...มีสิ่งซึ่งไม่เหลือ ทั้งนั้นเลย ตั้งแต่เด็ก ก็ไม่เหลือ
เมื่อเข้านี้ รับประทานอะไรบ้าง? เห็นมั๊ยคะ ก็ไม่
เหลือ แม้แต่ความทรงจำ ก็ยังจำไม่ทั่ว จำไม่หมด
ลืมนิด ลืมไป ลืมไป ยังไม่ทันจากโลกนี้ไป ก็ลืมนิด
เสียหมดแล้ว...

...เพราะฉะนั้น แน่นอนที่สุด คือ จะไม่ได้อะไรเลย
จากโลกนี้ นอกจาก ความติดข้อง กับ ความไม่รู้
มากขึ้นด้วย เพิ่มขึ้นด้วย อย่างพฤติกรรมของแต่ละ
คน เป็นไปด้วย โลกะ โทสะ โมหะ อะไรต่อ
อะไร มากมายมหาศาล ก็เพราะ "ไม่รู้"...

...เพราะฉะนั้น ประโยชน์ "อย่างเดียว" จริงๆ ที่
เกิดมาเป็น บุคคลนี้ มีโอกาสได้ฟังพระธรรม นี้
ไม่ใช่บังเอิญเลย แล้วก็สามารถที่จะเข้าใจ นี่คือ
สิ่งเดียว ที่จะได้จากการได้เกิดมาเป็นมนุษย์ใน
โลกนี้...

ณ กาลครั้งหนึ่ง ในสถานที่ ที่ความจริงแล้ว มีเพียง "เห็น" แต่ "การเห็น"
นั้น จะไม่ประเสริฐเลย ถ้าปราศจากความเข้าใจจริงๆ ในสิ่งที่กำลัง "เห็น"

.....

"...สิ่งที่เห็นทางตาทั้งหมดเป็นเพียงสีต่าง ๆ เมื่อจำความต่างของสี เป็นรูปร่าง
ทำให้คิดนึกเป็นวัตถุบุคคลต่างๆ ความจริงเป็นแต่เพียงสิ่งที่ปรากฏให้เห็นทางตาเท่านั้น
หลง รัก ชอบ ตีดยึดมั่น เพราะไม่รู้ความจริงของสภาพธรรมเพียงเกิดขึ้น ปรากฏ แล้ว
ดับไปเท่านั้น ระลึกรู้สภาพลักษณะที่กำลังปรากฏ เพื่อละความยึดมั่นเห็นผิดว่าเป็น
ตัวตน..."

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลทุกประการของคุณหมอวิภากร พงศ์วรรณนท์
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

